

5. Sevgiyle dolu Baba Benzetmesi

Luka 15:11-32

Bunu Yeni Öğreniyorum.

Luka kitabının 15. bölümünde üç benzetme vardır: Kaybolan Koyun benzetmesi (a. 3-7), Kaybolan Para Benzetmesi (a. 8-10) ve Sevgiyle Dolu Baba benzetmesi (a.11-32). 15. bölümün konusu, Ferisilerin ve Kutsal Yasa öğretmenlerinin tutumudur. İsa Mesih'in bu üç benzetmeyi anlatmasına neden olan şey, günahkarları kabul ettiği ve onlarla yemek yediği için Ferisilerden kendisine gelen şikayettir (a.2). Din adamları İsa Mesih'in, Şeytan'ın gücüyle mucize yaptığını söylüyorlardı (Matta 12:24). İsa'nın Şeytan'dan geldiğine kanıt olarak da Rab'bin, günahkarlar, fahişeler ve vergi görevlileriyle ilişkilerine işaret ediyorlardı.

İsa Mesih onların, Tanrı'nın karakteri ve doğasıyla ilgili görüşlerini düzeltmek için Luka 15'teki üç benzetmeyi anlattı. Böylelikle bu dünyanın kayıp, muhtaç ve çaresiz insanlarına karşı Tanrı'nın tutumunu ortaya koydu. O gün orada bulunan din adamları, ulusun yetkilileriydi. İnsanlar onların kurallarına ve usullerine bağlıydı ama İsa Mesih onların, ikiyüzlü davrandıklarını ve buyurdukları şeyleri kendilerinin yapmadıklarını görüyordu. "Bu nedenle size söylediklerinin tümünü yapın ve yerine getirin, ama onların yaptıklarını yapmayın. Çünkü söyledikleri şeyleri kendileri yapmazlar" (Matta 23:2). İsa, Baba'nın kaybolanlara yönelik yüreğini göstermek için onlara üç öykü anlatmaya karar verdi. 15. bölümün ilk iki benzetmesini, Luka kitabıyla ilgili çalışmalarımızda ele aldık. Her benzetme, koyunun ve paranın bulunmasının yarattığı sevinç ve kutlamayla sonuçlanıyordu.

Birçok kişi bu metne Kaybolan Oğul benzetmesi adını verir ama bence benzetme, kaybolan oğuldan çok lütufkar babayla ilgilidir.

Evet, küçük oğul savurgan ve ölçüsüzdür ama babanın, uzak bir ülkeden dönen oğluna sunduğu lütuf ve merhamet çok daha ölçüsüzdür. Bu öyküyü açıklayalım:

Küçük Oğulun Evden Uzaklaşması

İsa, "Bir adamın iki oğlu vardı" dedi. "Bunlardan küçüğü babasına, 'Baba' dedi, 'Malından payıma düşeni ver bana.' Baba da servetini iki oğlu arasında paylaştırdı. "Bundan birkaç gün sonra küçük oğul her şeyini toplayıp uzak bir ülkeye gitti. Orada sefahat içinde bir yaşam sürerek varını yoğunu çarçur etti. Delikanlı her şeyini harcadıktan sonra, o ülkede şiddetli bir kıtlık baş gösterdi, o da yokluk çekmeye başladı. Bunun üzerine gidip o ülkenin vatandaşlarından birinin hizmetine girdi. Adam onu, domuz gütmek üzere otlaklarına yolladı. Delikanlı, domuzların yediği keçiboynuzlarıyla karnını doyurmaya can atıyordu. Ama hiç kimse ona bir şey vermedi (Luka 15:11-16).

Bu genç adamın ilk dikkatimizi çeken yönü teklifsiz tutumudur. İstekte bulunma tarzı kabadır, seçtiği sözler lütuf ve nezaketten yoksundur. Mirasıyla neler yapma niyetinde olduğu bellidir ama yine de babasından mirasını talep etmeye kararlıdır. Bir bakıma şöyle demiştir: "Bana miras payımı öldüğün ya da emekli olduğun zaman değil, şimdi ver." Babası genç adamın aklından neler geçtiğini ve parayı neden istediğini biliyordu. Her iki oğul da babalarının mirasını almaktan mutlu oldular. Musa'nın yasasına göre büyük oğul mirasın üçte ikisini, küçük oğul üçte birini aldı (Yasanın Tekrarı 21:17). Genç adam hemen mirası nakit paraya çevirdi.

Soru 1) Baba neden oğlunu bekletmek yerine onun istediğini yaptı? Bir baba, sevdiği oğlunun bu tür taleplerine neden olumlu karşılık verir?

Küçük oğul, babasının evinde olmaktan usanmıştı. Babasının gözetimi ve yönetimi altında olmadan yetişkin bir erkek olarak dünyaya açılmak istiyordu. Babası onunla tartışmaya girmedi, ikna etmeye

çalışmadı. Bir babanın oğluna öğretemeyeceği bazı dersler vardır. Bunların yaşanarak öğrenilmesi gerekir. Gençler her konuda ana babalarına bağımlı olmayı öğrenebilirler ama bazı dersler sadece ayakları üstünde durdukları zaman öğrenilir. Gün gelir, her ailenin gençleri yuvadan bağımsızca uçup gitmelidir. Ergenlik yılları, ana babaların çocuklarını, kendi başlarının çaresine bakacak yetişkinler olarak eğittiği yıllardır. Bir gencin ana babasının gözetiminden ayrılması üzücü bir zamandır. Umut edilen, o zaman geldiğinde gencin Tanrı'ya yaraşan bir karaktere sahip olmasıdır. İyi ana babalar, gençleri dünyaya hazırlamak için ellerinden geleni yaptıkları halde, bazı gençler öğrendikleri her şeye karşıt bir yaşam sürerler.

İsa Mesih küçük oğul hakkında şöyle dedi: “Bundan birkaç gün sonra küçük oğul her şeyini toplayıp uzak bir ülkeye gitti. Orada sefahat içinde bir yaşam sürerek varını yoğunu çarçur etti” (a.13). Daha sonra büyük oğul, kardeşini henüz görmeden babasının malını fahişelerle yediğini söyleyerek onu suçladı. Peki kardeşinin, babasının malını fahişelerle yediğini nereden biliyordu? İki kardeş muhtemelen bu konularda konuşmuşlar, küçük olanı abisini kendisiyle gelmesi için ikna etmeye çalışmıştı. Günaha niyet edenler, bunu genellikle yalnız başlarına yapmakta güçlük çekerler. Günah refakatten hoşlanır. Günah düşüncelerde başlar. “İnsanı insan yapan kendisiyle ilgili düşüncesi değildir, düşüncesi neyse kendisi odur” (anonim). Stephen Charnock şöyle demiş: “Mühür nasıl suretini balmumunda bırakırsa, yüreğin düşünceleri de aynısını eylemlerde bırakır.” Doğru düşünce, doğru hayat doğurur. Düşüncelerinizi Tanrı'nın duyduğunu unutmayın. O aklımızdan geçen her şeyi bilir. Her insanın aklına kötü ve günahlı düşünceler gelir ama o düşünceler yalnızca aklımızda yer ettiğinde, kök saldıığında ve filizlendiğinde günaha dönüşür. Bu duruma başka bir açıdan bakalım: Kuşların başımızın etrafında uçmalarına engel olamayız ama saçlarımızda yuva yapmalarını önleyebiliriz.

Herkes kendi arzularıyla sürüklenip aldanarak ayartılır. Sonra arzu gebe kalır ve günah doğurur. Günah olgunlaşınca da ölüm getirir (Yakup 1:14-15).

“Aldanmak” teriminin Grekçesi, yemle balık avlamaktır. Şeytan bizi vurup avlamak için kötü arzuları ve düşünceleri kullanır. Düşman bizi Tanrı'dan uzak bir yere çekmek için aldatır. Ona ne kadar kulak verirse, günaha o kadar köle olup Baba'nın evinden o denli uzaklaşırız. Bu genç adam yemi yuttu ve ayartılara teslim olup yüzmeye devam etti. Düşman aniden kamışı çekip onu yere çalınca elinde avucunda hiçbir şeyin kalmadığını, kimsenin kendisine yardım etmediğini gördü. Hali içler acısıydı.

Ben 1977 yılında İsa Mesih'i kabul ettim ama ondan önce esrar ve uyuşturucu kullanırdım. Hayat tarzımdan ve görünüşümden tiksiniirdim. Maddeleri bir gün çöpe atıp ertesi gün tekrar satın aldığım zaman tutsak olduğumu anladım. Esrar bulundurma suçundan cezaevine düştüğüm gün, uyuşturucu tutsaklığından kurtulmam gerektiğini anlamıştım. Bu durum beni perişan ediyordu. Hayatımı Mesih'e teslim etmekle birlikte Tanrı'nın gücüne kavuştum ve o tutsaklık son buldu. Günah zalim bir efendidir. Genç adamın parası bittiği zaman, ülkede baş gösteren kıtlık onu muhtaç durumda bıraktı. İhtiyaçlar genellikle Tanrı'nın, bizim dikkatimizi çekme yoludur. Babasından uzak bir diyarda yaşama hayali, eskisi gibi heyecan vermiyordu. Sefil bir haldeydi. Hayatı alabora olmuştu.

Soru 2) Metinde genç adamın çöküşünden söz eden hangi ifadeler kullanılıyor? Hayatınızın hiç kontrolden çıktığını hissettiğiniz oldu mu? Kötü bir alışkanlığa yenik düştünüz mü?

Gıdanın çok pahalı olduğu bir dönemde genç adamın hiçbir geliri yoktu. Bir işe girebilirdi ama kıtlıktan ötürü iş de bulunmuyordu. Yahuda ve Samiriye gibi tarım ekonomisine sahip yerlerde araziniz ya da paranız yoksa, perişan olmanız kaçınılmazdı. Genç adam, yevmiyeli tarla işçisi olmak için bir adamın hizmetine girdi (burada kullanılan terim, “kendini ısrarla kabul ettirmektir”). Yiyecek için muhtaç duruma düşmek, alçaltıcı bir durumdu. Bundan daha da kötüsü, kendisine domuz gütmeye

işinin verilmesiydi. Domuz Yahudiler'e haramdı. 16. Ayette, genç adamın karnını keçiboynuzlarıyla doyurmak zorunda olduğu anlatılıyor. Rabbi Acha (İ. S. 320), "Yahudiler ancak keçiboynuzuna muhtaç kalınca tövbe ederler" demiş. Harnup ağacı Akdeniz bölgesine özgü, dört mevsim yaprak veren ve sert kabuklu keçiboynuzu meyveleri olan bir ağaçtır.

Yahudi bir vatandaş olarak domuz gütmek ve domuzların yediği keçiboynuzuna muhtaç duruma düşmek, genç adamın dibe vurduğunun göstergesiydi.

Genç Adamın Uyanışı ve Tövbesi

"Akli başına gelince şöyle dedi: 'Babamın nice işçisinin fazlasıyla yiyeceği var, bense burada açlıktan ölüyorum. Kalkıp babamın yanına döneceğim, ona, Baba diyeceğim, Tanrı'ya ve sana karşı günah işledim. Ben artık senin oğlun olarak anılmaya layık değilim. Beni işçilerinden biri gibi kabul et.'

"Böylece kalkıp babasının yanına döndü. Kendisi daha uzaktayken babası onu gördü, ona acıdı, koşup boynuna sarıldı ve onu öptü" (Luka 15:17-20).

Soru 3) Genç adamın, muhtaç halini görüp uyanmasını dile getirmek için Rab'bin kullandığı ifade, "aklı başına gelmektir" (a.17). Bu terimin sizin için anlamı nedir? Tövbe nedir ve bu metinde gencin tövbe ettiğini gösteren sözcükler nelerdir?

Aklı başına gelmek, bir kişinin gerçekliğe uyanmasını tanımlar. Genç adam kendinde değildi ama artık hayatının perişanlığını açık bir şekilde görmüş, nasıl bir boşluk ve akılsızlık içinde olduğunu fark etmişti. Vaiz bize şöyle der: "Üstelik insanların içi kötülük doludur, yaşadıkları sürece içlerinde delilik vardır. Ardından ölüp gidiyorlar" (Vaiz 9:3). Tanrı'yla ilişkiden yoksun bir hayat boştur ve akılsızlıktır. Sonsuz canlarımızla ruhsal rus ruleti oynamak, "nasılsa ölümüm bugün olmaz" diye düşünerek yaşamaktır. Oysa ki, günün ne getireceğini biz bilemeyiz. Ruhsal silahımızın çarkını gün ve gün döndürür, hayatımızı söndürecek o tek kurşunun namluda olmadığını umar, böylelikle kendimizi Mesihsiz bir sonsuzluğa mahkum ederiz. Kurtuluş günü bugündür, o halde bu soruyu neden başka bir güne erteleyelim? "Rab'be yakaran herkes kurtulacak" (Romalılar 10:13).

Socrates, "gözden geçirilmeyen bir hayat, yaşanmaya değmez" demiştir. Küçük oğul dibe vurduğu zaman bakabildiği tek yer yukarıydı. Hayatını gözden geçirmeye, kendisini bu duruma düşüren şeyleri derin derin düşünmeye başladı. Gözden geçirmek ve derin düşünmek, kendimizi sınınamamızı, değerleri birbiriyle kıyaslamamızı ve doğruları ayırt etmemizi gerektirir. Böyle bir zihin yapısı Tanrı'nın lütfudur. Bununla birlikte derin düşünmek, tövbe etmek demek değildir. Derin düşünmek ve suçluluk duymak bizi tövbeye yönlendirmelidir. Bu genç adam, hayatının ahlak envanterini gözden geçiriyordu. Ahlaken çökmüş halini ve perişanlığını tümüyle göremeyen bir kişinin hayatının yönünü değiştirmesi mümkün değildir. Perişan bir hale düşene kadar Dünyanın Kurtarıcısına pek az değer veririz. John Flavel şöyle demiş: "Günahın acısını tatmadıkça Mesih bize tatlı gelmez."

Küçük oğul eve dönmeyi düşünmeye başladı. Özür dilemek ve kabul edilmek için neler söyleyeceğini planlıyordu. Hiçbir hakkı olmadığını, hem köylülere hem de abisi tarafından hor görüleceğini, utanca boğulacağını biliyordu. Her yönden iflas etmişti ve şimdi babasının kölesi bile olmaya razıydı.

"Tanrı'ya karşı günah işledim" diyebiliyordu ama bunu söylerken Tanrı'nın İbranice adını ağzına almamıştı. Yahudiler için Tanrı'nın adı son derece kutsaldır. İsrail'de yaşadığım günlerde, sık sık Tanrı'nın İbranice adı yerine Haşem Adonay (Rab'bin adı) ifadesini duyardım. Bu genç adamın artık Tanrı'ya, sonsuzlukla ilgili değerlere ve özellikle de kendisini çok seven babasına karşı saygılı bir tutumu olduğu görülmektedir.

Tövbe sadece günahtan ötürü kendimizi üzgün hissetmek değil, hayattaki kafa yapımızı ve yönümüzü değiştirmek demektir. Bir kişi Baba'nın evinin yolunu tutmadıkça, sadece yüreğinde suçluluk var

demektir. Ancak bu genç adam, babasıyla yapacağı konuşmaları gözden geçirmiş, onun tarlalarında bir işçi olarak çalışmaya karar vermiştir. “Böylece kalkıp babasının yanına döndü” (a.20) ifadesi, onun tövbesini tanımlıyor. Demek ki sadece sözlerle yetinmemeli, etkin adımlar atmamız. Kişinin iradesi de bu sürece dahil olmalıdır.

Soru 4) Bu öyküyü daha önce hiç duymamış olsaydınız, oğul döndüğü zaman neler olacağını düşünürdünüz? Sizce İsa Mesih’i dinleyenler, oğlun Baba’nın evine kabul edilmesi için neler olması gerektiğini düşündüler?

Öykünün bu noktasında İsa Mesih’i dinleyenler, oğlun babaya, aileye ve yaşadığı şehre getirdiği utancın büyüklüğü karşısında şaşkına dönmüş olmalıydılar. Muhtemelen eve varan oğlun nasıl bir cezaya çarptırılacağını merak ediyorlardı. Ferisilerin aklından, böyle bir şeyin tekrarlamaması için türlü türlü cezalar geçiyor olmalıydı. Ancak bekledikleri mahkumiyet yerine İsa Mesih’in sözlerini duymak onları derinden sarstı.

Savurgan Baba

"Böylece kalkıp babasının yanına döndü. Kendisi daha uzaktayken babası onu gördü, ona acıdı, koşup boynuna sarıldı ve onu öptü. Oğlu ona, 'Baba' dedi, 'Tanrı'ya ve sana karşı günah işledim. Ben artık senin oğlun olarak anılmaya layık değilim.' "Babası ise kölelerine, 'Çabuk, en iyi kaftanı getirip ona giydirin!' dedi. 'Parmağına yüzük takın, ayaklarına çarık giydirin! Besili danayı getirip kesin, yiyelim, eğlenelim. Çünkü benim bu oğlum ölmüştü, yaşama döndü; kaybolmuştu, bulundu.' Böylece eğlenmeye başladılar” (Luka 15:20-24).

Ferisiler babanın bu davranışını çok ayıplamış olmalıydılar. İsrail’de domuzlara ihtiyaç yoktu ve İsa Mesih oğlun uzak bir ülkeye gittiğini (a.13) söylemişti. Dolayısıyla oğul muhtemelen ülkenin dışında, Yahudi olmayan bir halkın arasında yaşıyor olmalıydı. Oğlun evden kilometrelerce uzakta olduğu sonucunu çıkarabiliriz. Bu baba, oğlunun eve dönmesini bekleyen, yolunu gözleyen Göksel Baba’yı temsil ediyor. Oğlunun günahlarına karşı yüreğinde öfke yoktur. Oğlunu uzakta görür görmez içindeki tek duygu merhamettir.

Sözlüğe göre merhamet, insanların acılarını derinden hissetmek ve o acıları gidermeyi arzulamaktır. Baba oğlunu gördüğü anda ona doğru koşmak için cübbesinin eteğini toplamıştı. Öncelikle, Ortadoğu’da bir evin reisinin koşturduğu görülmüş şey değildi. O günlerde insanlar, asla bacıklarını göstermezlerdi. Yalnızca acil bir durumda ya da kaçış anında, kolay hareket edebilmek için cübbenin eteği kuşağa sıkıştırılır ve koşulurdu. İsa’nın dinleyicileri, babanın bu davranışını utanç verici bulmuş olmalıydılar. Hepsi de İsa’nın bu öyküyle nereye varmak istediğini merak ediyorlardı, çünkü hiçbir baba böyle bir şey yapmazdı. Ne var ki bu baba, evden uzakta olan oğlu için acı çekiyordu.

Yaşlı baba, oğlunu bağışlamaya o denli hazırды ki ona konuşma fırsatı bile vermedi. Daha sözcükler genç adamın dudaklarından dökülmeden önce baba onu kabul etmeye hazırды. Bu öykü, oğluna derin bir sevgiyle bağlı olan babayı tanımlıyor. Babanın koşup oğlunun boynuna sarıldığını ve onu öptüğünü okuyoruz. Ancak metnin özgün Grekçe kipi, babanın oğlunu tekrar ve tekrar, bol bol öptüğünü ortaya koyuyor. Babanın, genç adamın üzerindeki domuz kokusuna aldırmadığı bellidir. Oğlunu görmek onu öylesine mutlu etmiştir ki! Oğul henüz ağzını açıp tövbesini dile getiremeden baba iyiliğini göstermiştir. Bu sözler, Tanrı’nın sevgisinden uzak olan kişilere karşı iyiliğini göstermek için O’nun nasıl can attığını ortaya koymaktadır. Hıçkırıklara boğulan genç adam, nihayet hazırladığı konuşmayı yapar: “Baba. Tanrı'ya ve sana karşı günah işledim. Ben artık senin oğlun olarak anılmaya layık değilim” (a.21). Ancak baba onun sözünü keser ve kölelerine bir şeyler getirmelerini buyurur.

Soru 5) İsa Mesih bu benzetmeyi anlattığı zaman, neden babanın oğula doğru koştuğunu söyledi ve böylelikle Tanrı'nın karakterinin hangi yönünü ortaya koydu? Oğula getirilen üç şey nelerdir ve biz Hristiyanlar için bunlar neleri temsil eder?

Baba oğluna "en iyi kaftanın" getirilmesini buyurdu. Bu Grekçe metinde çifte vurgu vardır. Yani, "kaftanı, o en iyi kaftanı" denilmektedir. Kaftan herhangi bir giysi değildir; oğlun yeniden onurlu mertebesine kavuşturulduğunu temsil etmektedir. Yüzük yetkinin ve vekaletin temsilidir. O günlerde yüzükler, resmi evraklara mühür basmak için kullanılırdı. Sıcak balmumuna batırılarak basılan yüzük, ailenin resmi mührü olarak kabul edilirdi. Firavun, rüyasını yorumlayan Yusuf'u, Mısır'ın yöneticisi olarak atadıktan sonra ona kendisinin mühür yüzüğünü vermişti (Yaratılış 41:42).

Hristiyanlar olarak bizlere de Tanrı tarafından Mesih'in işlerini yapacak yetki ve güç verilmiştir (Matta 28:18-20). Oğula çarık verilmişti. Hiçbir köle çarık giymezdi ve baba da oğlunun çıplak ayakla dolaşmasına izin vermeyecekti. O bir köle değil, oğuldu. Bizler ayaklarımıza esenlik müjdesini yayma hazırlığını giyemiz (Efesliler 6:15) ve bizler Tanrı'nın oğulları olduk (1. Yuhanna 3:2). Baba aynı zamanda kölelerine besili bir dana getirmelerini buyurdu. Baba, bir gün oğlunun dönüşünü kutlayacağını bilerek o danayı beslemiş ve hazırlamıştı. Eve dönerek yeniden oğulluğa kavuşturulan kölenin üzerine yağdırılan lütuf armağanlarıydı bunlar.

İsa Mesih oğlun eve dönüşünü tanımlarken bence günahkarlara ve vergi görevlilerine bakarken yüzünde sıcak bir kabullenmenin gülümsemesi vardı ama daha sonra büyük oğlula konuşurken Ferisilere ve Kutsa Yasa öğretmenlerine döndü.

Büyük Oğul

"Babanın büyük oğlu ise tarladaydı. Gelip eve yaklaştığında çalgı ve oyun seslerini duydu. Uşaklardan birini yanına çağırıp, 'Ne oluyor?' diye sordu. 'O da, 'Kardeşin geldi, baban da ona sağ salim kavuştuğu için besili danayı kesti' dedi. 'Büyük oğul öfkelenmiş, içeri girmek istemedi. Babası dışarı çıkıp ona yalvardı. Ama o, babasına şöyle yanıt verdi: 'Bak, bunca yıl senin için köle gibi çalıştım, hiçbir zaman buyruğundan çıkmadım. Ne var ki sen bana, arkadaşlarımla eğlenmem için hiçbir zaman bir oğlak bile vermedin. Oysa senin malını fahişelerle yiyen şu oğlun eve dönünce, onun için besili danayı kestin.' 'Babası ona, 'Oğlum, sen her zaman yanımdasın, neyim varsa sendir' dedi. 'Ama sevinip eğlenmek gerekiyordu. Çünkü bu kardeşin ölmüştü, yaşama döndü; kaybolmuştu, bulundu!'" (Luka 15:25-32).

O din adamları, Tanrı yolunda yürüyen insanların temsilcileri olduklarını düşünerek kendileriyle gurur duyuyorlardı. İsa Mesih onlarla yüzleştiği ve büyük oğlun tutumunu tanımladığı zaman acaba aynada kendilerini görmüş olabilirler mi?

Soru 6) Büyük oğlun tutumunda dikkat çeken şey nedir? Sözleri ve eylemleri, karakteri hakkında neyi ele vermektedir?

Ferisiler büyük oğlun tarlada çalıştığını işittiler. Bu onun babadan uzakta olduğunu ortaya koyan bir benzetmeydi. Kardeşinin döndüğünü bilmemesi, önemli bir işarettir. Baba kimseyi tarlaya göndermemiş, büyük oğluna şölenni bildirmemişti. Onun kardeşini umursamadığını, hatta döndüğü için öfkeleneyeceğini biliyordu. Baba büyük oğlundan bu haberi kasıtlı olarak gizlemişti çünkü onun kötü tutumu, babasıyla yakın bir ilişki kurmasına engel oluyordu.

Baba küçük oğlunu aramaya çıktığında büyük oğul buna aldırış etmemişti. Onun adeta şöyle dediğini duyabiliriz: "Sen babamı ve ailemizi ne kadar utanca boğduğunun farkında mısın? Seni rezil! Babamız sana kızgın. Bütün bu yaptıklarından sonra eve dönmeye kalkma!" Bizler ne zaman Babamızın evine

dönmeyi düşünsek, Şeytan bu sözleri kulağımıza fısıldar. Ana baba olanlarımız, bu ayetlere bakarak çocuklarımızı Tanrı'ya döndürmekle ilgili çok şey öğrenebiliriz.

Büyük oğul, günün sonunda işten döndüğü zaman çalgı ve oyun sesleri duydu. İçine hemen bir kuşku düştü ve eve girmeyi reddetti. Din adamları, Baba'yla gerçek bir ilişkiye sahip olan ve gerçek sevinçle dolu olan insanlardan sakınırlar. Büyük oğul içeri girmek yerine uşaklardan birini çağırıp neler olduğunu sordu. Uşak, **'Kardeşin geldi, baban da ona sağ salim kavuştuğu için besili danayı kesti'** dedi (a.27). Babanın aylardır beslediği o dana kesilmiş, pişirilmiş, kutlama amacıyla dostlara ve komşulara sunulmuştu.

Öykünün bu noktasında Ferisiler, kendilerinin öyküdeki yerini fark etmeye başlamış, büyük oğulun kötü tutumu yüzünden babasından ayrı düştüğünü anlamış olmalıydılar. Üç benzetmeden oluşan bölümün başlangıcında, "Bu adam günahkârları kabul ediyor, onlarla birlikte yemek yiyor" diye söylediklerini hatırlamışlardır (Luka 15:2). Bu üç benzetme, hem Tanrı'nın günahkarlara ve vergi görevlilerine yönelik şaşırtıcı lütfuyla hem Tanrı'nın sevdiği insanlara karşı duyulan içsel nefretle hem de Tanrı'dan uzak Ferisiler'le ilgilidir. Büyük oğulun tutumu, onun babasına sunduğu itaatin, sevgiyle dolu bir hizmete değil, yıllara dayanan ağır vazifeye dayandığını göstermektedir. Onun kardeşine yönelik tutumu, şefkatten yoksundur, çünkü "kardeşim" değil, "şu oğulun" ifadesini kullanmaktadır.

Büyük oğul, ölmüş ve kaybolmuş olan oğulun bulunmasını ve ailesine dönmesini kutlamayı içine sindiremiyordu. Babasının sahip olduğu sevgiden ve ilgiden kendisi yoksundu. "Bak, bunca yıl senin için köle gibi çalıştım, hiçbir zaman buyruğundan çıkmadım" (a.29) diyordu. Babasının karşılıksız olarak verdiği şeyi, yani mirasını kazanmak için yıllarca köle gibi çalışmıştı. Peki neden köle gibi çalışmıştı? İnsan iş yığınınından oluşan bir kurallar düzenine uyarak Tanrı'yı hoşnut edemez. **"İman olmadan Tanrı'yı hoşnut etmek olanaksızdır"** (İbraniler 11:6). Ferisiler, iyi işler yaparak cennette yer kazandıklarını düşünüyorlar ama Tanrı'nın lütfunu tamamen gözden geçiriyorlardı. Lütfa ve iyiliğe ihtiyaçları olmadığını sanıyorlardı. Büyük oğul, "Hiçbir zaman buyruğundan çıkmadım. Ne var ki sen bana, arkadaşarımla eğlenmem için hiçbir zaman bir oğlak bile vermedin" diyordu.

Soru 7) Baba'nın çiftliğinde yıllar geçiren bizler, büyük oğulun öyküsünden neler öğrenebiliriz?

Baba için "köle gibi çalışma" konusunda dikkatli olmalıyız (a.29). Çalışmak, Baba'ya yakın olmanın sevincinin yerini tutamaz. Büyük oğul, kendisinin günahlı tutumları nedeniyle babasıyla arasına mesafe koymuştu. Ferisiler oturmuş İsa'nın sözlerini dinlerken, büyük oğulun resmi onların Tanrı yoluna aykırı tutumlarını gözler önüne seriyordu. Yasanın en küçük buyruğunu bile tutmaya büyük özen gösterdikleri için Tanrı'nın kendilerine bir şey borçlu olduğunu zannederek yaşıyorlardı. Kaybolan oğlunun evine dönmesi Baba'ya nasıl büyük sevinç veriyse, günaha köle olanların Baba'ya dönmeleri bize aynı sevinci vermelidir. Etrafımızda yaşayan ve Tanrı'dan uzak olan insanların O'na döndüklerini görmek için gayret göstermeliyiz. Birisi eve döndüğünde daima kutlama yapan bir tutumumuz olsun.

İsa Mesih 32. ayette benzetmeye son verdiğinde, herkes suskun kaldı. Hepsinin aklındaki düşünce şuydu: "Büyük oğul ne yaptı?" Tövbe edip babasına karşı bu denli mesafeli olduğu için af diledi mi? Şölene katılıp kardeşini yürekten bağrına bastı mı? Benzetmeyi dinleyen her Ferisi, çocuklarını evine kabul eden Baba'nın büyük sevincini ve sonsuza dek hep birlikte kutlama yapacaklarını görmeye başladı. Öykünün nasıl biteceği onlara ve bize kalmıştır. Acaba bizler lütfekar ve merhametli Baba Tanrı'nın evine dönecek miyiz?

Dua: Göksel Baba, bizleri bu denli büyük bir sevinçle ve savurgan bir sevgiyle eve, yani kendi huzuruna kabul ettiğin için Sana teşekkür ederiz. Sen bizlere nasıl davrandıysan, biz de daima başkalarına öyle davranabilelim. Amin.

Keith Thomas

Website: www.groupbiblestudy.com

Email: keiththomas@groupbiblestudy.com